Написав Леонід Волинський
П'ятниця, 15 квітня 2016, 10:29

# ГОСПОДЬ ТУРБУЄТЬСЯ ЗА НАС

Чому в твоєму серці друже сум?
Хіба ж не знаєш, все земне минає
І бідність і багатство , слава й глум
На звалище історії в свій час лягає .

Бува болить твоя утомлена душа
Й роєм на тебе біди насідають
Нераз в кармані в тебе ні гроша
І в час такий усі тебе минають ?

І нива знов не видала плода
Й тривожить думка – скоро холод
А дні пливуть як річкова вода
І б'є тривога в скроні ,немов молот ?

О друже милий, в час твій нелегкий
Звернись за допомогою до Бога
Своїх проблем багаж важкий
В душі смиренно, принеси до Нього.

В час смутку зупинись- на мить...
І сум і біль, й життя свого тривогу
Склади до ніг, до Того хто не спить
І поміч ти отримаєш від Нього.

Потреб твоїх, весь список перед Ним
Він знає що тобі подать сьогодні
Твоя нудьга розвіється мов дим
Як все у руки віддаси Господні.

В ранковий час як сонечко встає
І день розбуджує пташиним співом
По милості Господь , птахам дає
Джерельну воду, іх годує хлібом.

Поглянь на них, не сіють і не жнуть
А зодягаються, мов царські діти
Й надміру не турбуються – живуть
І вміють щиро ,так життю радіти.

Ти кращий іх – ти творива вінець
Якщо за менших так Господь ось дбає
Повір! Він твій Господь і твій Творець
Твої потреби досконало знає .

Написав Леонід Волинський
П'ятниця, 15 квітня 2016, 10:29

Поглянь як квіти зранку пелюстки
Підносять догори - немов долоні
І п’ють проміння тепле залюбки
Вмиваючись росою на осонні.

Ти кращий іх , Господнє ти дитя
В молитві руки піднімай до Неба
Господь дарує повноту життя
І у житті тобі пішле, що треба.

Поглянь, птахи що в вирій піднялись
Вони на крила , не взяли земного
Прощаючись з землею ,й ми колись
З собою не візьмем , земне до Бога.

Тут на землі, нетлінне обирай
Думки нехай ведуть тебе до Неба
Там в вишині твій Заповітний Край
Лиш на землі для нього, бережи ти себе.